

РЕШЕНИЕ

№ 800

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря **ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА**
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Гражданско дело
№ 20231110132552 по описа за 2023 година

**Производството е по реда на ГПК, част II "Общ исков процес", дял I "Производство
пред първата инстанция".**

Образувано е по искова молба на З. П. Т., ЕГН *****, срещу5, с която е
предявен **отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК** за признаване за
установено в отношенията между страните, че не подлежат на принудително изпълнение **поради
погасяването им по давност** вземанията по изпълнителен лист от 26.01.2011 г. по ч. гр. д. №
56285/2010 г. по описа на СРС, ГО, 30 състав, съответно за сумата от **18 502,04 лева** – дължима
главница по договор за кредит без обезпечение от 29.11.2009 г., сумата от **1 354,01 лева** –
договорна лихва за периода 27.02.2010 г. – 17.11.2010 г., сумата от **71,96 лева** – наказателна лихва
за периода 27.02.2010 г. – 17.11.2010 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата за
периода от 18.11.2010 г. до окончателното плащане, както и сумата от **1 176,83 лева** – съдебни
разноски.

В исковата молба, уточнена с писмена молба вх. № 352188/07.12.2023 г., се излагат
фактически твърдения, че по ч. гр. д. № 56285/2010 г. по описа на СРС, ГО, 30 състав, е бил
издаден изпълнителен лист срещу З. П. Т. в полза на“ АД за процесните вземания. За
принудителното им събиране било образувано изпълнително дело № по описа на ЧСИ
..... на НК. На 24.04.2018 г. по образуваното изпълнително дело била депозирана молба от
ответника с искане за конституирането му като взыскател въз основа на сключен между него и
.....“ АД договор за цесия. Твърди се, че в периода 01.02.2012 г. – 01.02.2014 г. по посоченото
изпълнително дело не са били предприемани изпълнителни действия от страна на взыскателя,
годни да прекъснат погасителната давност, поради което изпълнителното производство следва да
се счита за прекратено, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, с изтичането на посочения
двугодишен период. Поддържа се, че съобразно приетото с Тълкувателно решение № 3/2023 г. по
тълк. дело № 3/2020 г. по описа на ОСГТК, ВКС, новата 5-годишна погасителна давност е
започнала да тече, считано от 01.02.2014 г., и е изтекла към датата на депозиране на исковата
молба /13.06.2023 г./. Счита се, че извършените в периода 2012 г. – 2014 г. частични доброволни
плащания от страна на длъжника не са от естество да прекъснат течението на погасителната
давност досежно непогасената част от дълга, като те не могат да се ценят и като признание на
дълга по смисъла на чл. 116, б. „А“ ЗЗД. Моли се за уважаване на иска и за присъждане на
сторените разноски.

В отговор на исковата молба, депозиран в срока по чл. 131 ГПК, ответникът оспорва
предявения иск като неоснователен. Възразява, че вземанията му не са погасени по давност, тъй
като съобразно приложимото Постановление № 3/18.11.1980 г. на Върховния съд давност не е
текла до постановяването на Тълкувателно решение № 2/2013 г. – до 26.06.2015 г. Твърди, че след

26.06.2015 г. по изпълнителното дело са били предприемани и други действия, годни да прекъснат погасителната давност – през 2017 г. са били наложени запори върху вземания по банкови сметки на ищеца и върху трудовото му възнаграждение, депозирани са и други молби, съдържащи искания за предприемане на конкретни изпълнителни действия, годни да прекъснат давността. Моли за отхвърляне на предявения иск.

Софийски районен съд, I Гражданско отделение, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е изискано и представено копие от **изпълнително дело № по описа на ЧСИ на КЧСИ**. От материалите по него съдът установи следните обстоятелства:

Въз основа на **заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист от 26.01.2011 г.**, издадени по ч. гр. д. № 56285/2010 г. по описа на СРС, 30 състав, с **молба от 04.04.2011 г.**“ АД е поискала образуването на изпълнително производство срещу З. П. Т. пред ЧСИ на КЧСИ. В молбата се съдържат **искания** от вискателя **за пристъпване към принудително събиране** на вземанията по изпълнителния лист **чрез насочване на изпълнението върху вземания на длъжника за трудово възнаграждение**; искания за извършване на справки относно имущественото състояние на длъжника; искания за извършване на справки относно гражданското състояние на длъжника и проучване на имущественото състояние на неговия съпруг, вкл. за установяване притежанието на вещни права в законов режим на общност. С молбата е **възложено на ЧСИ извършването на служебни действия по насочване на принудителното изпълнение срещу всяко установено секвестрируемо имущество или имуществено право на длъжника** до окончателното погасяване на дълга.

С **разпореждане от 04.04.2011 г.** помощник – ЧСИ е разпоредила образуване на изпълнително дело срещу З. П. Т. за събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист; връчване на покана за доброволно изпълнение /ПДИ/, уведомяване на НАП за започнатото изпълнение; извършване на справки с оглед установяване имущественото състояние на длъжника; налагане заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „.....“ ООД; налагане заповор върху дружествените дялове на длъжника в „.....“ ООД.

До длъжника З. П. Т. е била изпратена **покана за доброволно изпълнение изх. № 30967/06.07.2011 г.**, ведно с постановената заповед за незабавно изпълнение, връчена на длъжника на 09.07.2011 г. – чрез залепване на уведомление. Със същата, на основание чл. 428, ал. 1 ГПК, съдебният изпълнител е поканил длъжника в двуседмичен срок от получаването на поканата да изпълни доброволно задължението си по подлежащия на изпълнение акт, приложен към поканата.

По делото не се твърди и не се установява в законоустановения двуседмичен срок от връчване на поканата за доброволно изпълнение /в приложимата редакция на разпоредбата на чл. 414, ал. 2 ГПК – ДВ, бр. 59/20.07.2007 г./ да е постъпило възражение срещу заповедта за незабавно изпълнение.

На **06.07.2011 г.** съдебният изпълнител е изпратил **запорно съобщение до дружеството – работодател** на длъжника – „.....“ ООД, връчено чрез залепване на уведомление, за налагане на заповор върху получаваното от длъжника трудово възнаграждение.

С **постановление от 27.07.2011 г.** съдебният изпълнител е **наложил възбрана върху притежавани от длъжника 1/3 идеални части от правото на собственост върху придобити от него по наследство от лицето П..... Т. недвижими имоти /л. 40 от ИД/**. Съобщението на ЧСИ, ведно с постановлението за наложената възбрана, са били получени в Служба по вписванията на **17.10.2011 г. /л. 67 от ИД/**.

С **постановление от 02.08.2011 г.** съдебният изпълнител е **наложил заповор върху притежавани от длъжника МПС**, установени в справка на СДВР – Отдел „Пътна полиция“. /л. 45 от ИД/.

С **молба от 24.08.2011 г.** вискателят“ АД е сезирал съдебния изпълнител с искане за спиране на ИД поради постигнато между страните споразумение за доброволно изплащане на дължимите суми. Към молбата е приложено сключеното споразумение, двустранно подписано от страните по него. С постановление от същата дата – **24.08.2011 г. ЧСИ е спрял производството по изпълнително дело №**

С **молба от 16.01.2012 г.** вискателят“ АД е сезирал съдебния изпълнител с **искане за възобновяване** на изпълнителното дело.

С **постановление от 16.01.2012 г.** съдебният изпълнител е **възобновил производството по изпълнително дело №**

С **протокол от 01.02.2012 г.** е удостоверено личното явяване на длъжника З. П. Т. в кантората на ЧСИ, който е **заявил готовност за доброволно разсрочено плащане на задълженията по ИД**. Протоколът е саморъчно подписан от длъжника, чийто подпис не се оспорва в настоящия процес.

С **Разпореждане от 27.06.2014 г.** ЧСИ е разпоредил извършване на справки относно действащи трудови договори на длъжника. Със същото разпореждане ЧСИ е насрочил опис и оценка на движими вещи на длъжника. За насрочения опис длъжникът е бил лично уведомен на 16.07.2014 г.

С **молба от 24.07.2014 г.** длъжникът З. П. Т. е направил искане за отмяна на насрочения опис, ведно с приложени **доказателства за плащане на сума в размер на 60,00 лева.**

С **протокол от 24.07.2014 г.** е удостоверено личното явяване на длъжника З. П. Т. в кантората на ЧСИ, **плащане от последния на сума в размер на 60,00 лева** и изразена от негова страна **готовност за разсрочено плащане на задълженията по ИД.** Протоколът е саморъчно подписан от длъжника, чийто подпис не се оспорва в настоящия процес.

С **молба от 29.08.2014 г.** длъжникът З. П. Т. е направил искане за отмяна на насрочения опис, ведно с приложени **доказателства за плащане на сума в размер на 60,00 лева.**

С **молба от 29.09.2014 г.** длъжникът З. П. Т. е направил искане за отмяна на насрочения опис, ведно с приложени **доказателства за плащане на сума в размер на 60,00 лева.**

С **молба от 29.10.2014 г.** длъжникът З. П. Т. е направил искане за отмяна на насрочения опис, ведно с приложени **доказателства за плащане на сума в размер на 60,00 лева.**

С **молба от 28.11.2014 г.** длъжникът З. П. Т. е направил искане за отмяна на насрочения опис, ведно с приложени **доказателства за плащане на сума в размер на 60,00 лева.**

С **молба от 22.12.2014 г.** длъжникът З. П. Т. е направил искане за отмяна на насрочения опис, ведно с приложени **доказателства за плащане на сума в размер на 60,00 лева.**

С **постановление от 11.06.2015 г.** /л. 116 от ИД/ съдебният изпълнител е насрочил опис на движими вещи на длъжника и е **наложил запор върху притежаваните от последния дружествени дялове в „.....“ ООД.**

С **молба от 10.09.2015 г.** взыскателят“ АД е сезирал съдебния изпълнител с искания за извършване на справки относно имущественото състояние на длъжника и за насрочване на опис на движимите му вещи.

С **молба от 28.09.2016 г.** взыскателят“ АД е сезирал съдебния изпълнител с искане за насрочване на опис на движимите вещи на длъжника.

С **постановление от 05.10.2016 г.** ЧСИ е насрочил опис и оценка на движими вещи на длъжника.

С **разпореждане от 09.08.2017 г.** ЧСИ е **наложил запор върху трудовото възнаграждение** на длъжника, получавано от „МИО“ ООД.

С **молба от 14.08.2017 г.** взыскателят“ АД е сезирал съдебния изпълнител с **искане за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника.**

С **разпореждане от 09.10.2017 г.** съдебният изпълнител е **наложил запор върху вземанията на длъжника в „.....“ АД,** запорните съобщения от които са получени на 07.11.2017 г.

На 24.04.2018 г. по делото е постъпила **молба за конституиране на „.....“ ЕООД като взыскател** по делото въз основа на представен договор за цесия от 31.01.2018 г. между цедента“ АД и цесионера“ ЕООД. С молбата се съдържа **възлагане на съдебния изпълнител на действията по чл. 18 ЗЧСИ.** С разпореждане от 08.05.2018 г. съдебният изпълнител е конституирал“ ЕООД като взыскател по делото.

С **молба от 01.11.2021 г.** взыскателят“ ЕООД е сезирал съдебния изпълнител с **искане за налагане на запор върху вземания на длъжника в „.....“ клон България.**

С **молба от 31.08.2023 г.** взыскателят“ ЕООД е сезирал съдебния изпълнител с **искане за налагане на запор върху вземания на длъжника в „Общинска банка“ АД.**

От приложени в кориците на делото справки за постъпили суми по изпълнителното дело се установяват извършвани **удржки от трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от работодателя „МИО“ ООД,** които са превеждани по сметка на ЧСИ за удовлетворяване на вземанията, подлежащи на принудително събиране в изпълнителното производство, както следва: **удржки, направени на 28.11.2017 г., 12.02.2018 г., 16.04.2018 г., 14.06.2018 г., 20.08.2018 г., 18.10.2018 г., 14.12.2018 г., 10.01.2019 г., 05.09.2019 г., 30.10.2019 г., 20.01.2020 г.**

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

В предмета на делото е включен отрицателен установителен иск за установяване на отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответното дружество процесните суми, за които е бил издаден изпълнителен лист от 26.01.2011 г. по ч. гр. д. № 56285/2010 г. по описа на СРС, ГО, 30 състав, в полза на“ АД, вземанията по който са били прехвърлени в полза на ответника“ ЕООД – взыскател по изпълнително дело № по описа на ЧСИ на

КЧСИ, поради погасяването им по давност.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнително основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Следователно, в съответствие с императивните изисквания на процесуалния закон, на изследване подлежат **само онези факти**, които са **настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист**, по силата на който е образувано изпълнително производство.

Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ☐ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е било подадено в срок, какъвто е и разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен срок, заповедта за изпълнение влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВКС – напр. Определение № 480/9.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, IV ГО. Извън иска по чл. 424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспори самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможността да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на ИЛ въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който е била предвидена възможност за предявяване искове – чл. 252 ГПК (отм.), чл. 254 ГПК (отм.), чл. 255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичането на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

Въпреки съществуващите сходства между уредбата на несъдебните изпълнителни основания по ГПК (отм.) и на заповедното производство, уредено в Глава XXXVII на действащия ГПК, последното има съществени специфики, които правят недопустимо поставянето на знак за равенство помежду им. Стабилитетът на заповедта за изпълнение произтича от това, че тя влиза в законна сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.).

Съгласно т. 14 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и поради това заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, ако е бил спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист съгласно разпоредбата на чл. 416 ГПК.

По изложените съображения съдът намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК, респ. приложима в процесната хипотеза е установената в чл. 117, ал. 2 ГПК петгодишна погасителна давност.

В конкретния случай, на 26.01.2011 г. е бил издаден изпълнителният лист въз основа на постановената заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК. Между страните не е спорно обстоятелството, че издадената заповед за незабавно изпълнение е влязла в сила в хипотезата на чл. 416, пр. 1 ГПК.

Съдът, като съобрази изявленията на ищеца в сезиращата го искова молба и в последваща молба вх. № 352188/07.12.2023 г., приема, че същият не оспорва факта, че в периода 04.04.2011 г. /дата на образуване на ИД/ – 01.02.2014 г. по ИД са били извършвани валидни изпълнителни действия, които са възпрепятствали изтичането на приложимата в разглеждания случай петгодишна погасителна давност. Това обстоятелство се установява и при задълбочен анализ на събраните по делото писмени доказателства, съдържащи се в приложеното ИД.

С оглед конкретно наведените фактически твърдения в исковата молба, уточнена с писмена молба от 07.12.2023 г., спорен между страните е въпросът извършвани ли са в периода 01.02.2014 г. – 13.06.2023 г. /датата на подаване на исковата молба/ валидни изпълнителни действия, годни да прекъснат петгодишната погасителна давност досежно процесните вземания.

Съгласно предвиденото в чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е било предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ/, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността. Вискателят има задължение със свои действия да поддържа висиящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, по силата на закона, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за неговото прекратяване, тъй като актът има единствено декларативен, но не и конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

С Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, е обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд (ППВС). Според даденото с ППВС № 3/1980 г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от цитираното ТР е дадено противоположно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко едно действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не спира. С Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. дело № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV ГО, Решение № 51/21.02.2019 г. по гр. дело № 2917/2018 г. по описа на ВКС, IV ГО, и др., е прието, че прилагането на даденото с посоченото ТР тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяване по давност на дадени вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на ТР, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към този момент ППВС. Поради това даденото с отмененото ППВС и ТР тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на ППВС, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за период преди отмяната на тълкувателния акт, като новото ТР ще се прилага от този момент за бъдеще. С оглед на това, извършената с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висиящите към този момент изпълнителни производства, но не и за тези, които са приключили преди това. Настоящият състав споделя практиката на ВКС, обективирана в горепосочените съдебни решения.

В контекста на гореизложеното съдът приема, че процесните вземания **не са погасени по давност** поради следното:

Както се посочи по-горе, въз основа на процесния изпълнителен лист от 26.01.2011 г. и за принудително събиране на вземанията по него е образувано ИД № по описа на ЧСИ на КЧСИ.

След извършен съвкупен анализ на доказателствата по делото съдът установи, че в рамките на ИД № по описа на ЧСИ на КЧСИ, регулярно са предприемани изпълнителни действия, препятствали изтичането на петгодишната погасителна давност, както следва: 1./ ИД е образувано по молба от 04.04.2011 г., в която се съдържат искания за насочване на принудителното изпълнение върху вземанията на длъжника чрез налагане на заповед върху трудовото му възнаграждение, като същевременно с молбата е извършено възлагане на ЧСИ по

реда на чл. 18 ЗЧСИ; 2./ на **06.07.2011 г.** ЧСИ е изпратил запорно съобщение до дружеството – работодател на длъжника – „.....“ ООД, за налагане на запор върху получаваното от него трудово възнаграждение; 3./ с постановление от **27.07.2011 г.** ЧСИ е наложил възбрана върху притежавани от длъжника 1/3 идеални части от правото на собственост върху придобити по наследство недвижими имоти; 4./ с постановление от **02.08.2011 г.** ЧСИ е наложил запор върху притежавани от длъжника МПС; 5./ с протокол от **01.02.2012 г.**, саморъчно подписан от длъжника, е удостоверено личното му явяване в кантората на ЧСИ, като той е заявил готовност за доброволно разсрочено плащане на задълженията по ИД, което има характер на признание на дълга; 6./ с молби от **24.07.2014 г., 29.08.2014 г., 29.09.2014 г., 29.10.2014 г., 28.11.2014 г. и 22.12.2014 г.** длъжникът лично е ангажирал доказателства за извършени от него доброволни плащания на задължения по ИД и е изразил воля за разсроченото им погасяване; 7./ с постановление от **11.06.2015 г.** съдебният изпълнител е наложил запор върху притежаваните от последния дружествени дялове в „.....“ ООД; 8./ с разпореждане от **09.08.2017 г.** ЧСИ е наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „МИО“ ООД; 9./ с молба от **14.08.2017 г.** е сезирал ЧСИ с искане за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника; 10./ с разпореждане от **09.10.2017 г.** ЧСИ е наложил запор върху вземанията на длъжника в „.....“ АД, запорните съобщения от които са получени на **07.11.2017 г.**; 11./ с молба от **01.11.2021 г.** взыскателят е сезирал ЧСИ с искане за налагане на запор върху вземания на длъжника в „.....“ клон България; 12./ с молба от **31.08.2023 г.** взыскателят е сезирал ЧСИ с искане за налагане на запор върху вземания на длъжника в „Общинска банка“ АД; 13./ по ИД периодично са постъпвали суми от удържки от трудовото възнаграждение на длъжника – на **28.11.2017 г., 12.02.2018 г., 16.04.2018 г., 14.06.2018 г., 20.08.2018 г., 18.10.2018 г., 14.12.2018 г. и 10.01.2019 г., 05.09.2019 г., 30.10.2019 г., 20.01.2020 г.** С всяко едно от посочените действия погасителната давност досежно процесните вземания е била прекъсната. При тези обстоятелства съдът формира извод, че в спорния период 01.02.2014 г. – 13.06.2023 г. не се установява изтичането на период с продължителност от 5 години, в който да не са били поискани или предприети от ЧСИ, в изпълнение на изричното му възлагане по реда на чл. 18 ЗЧСИ, изпълнителни действия, които да са от естество да препятстват изтичането на приложимата погасителна давност – доколкото видно от материалите по ИД такива са били регулярно извършвани през 2014, 2015, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2023 г. В тази насока следва да се посочи, че настоящият съдебен състав споделя практиката на ВКС, обективирана в Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. дело № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, в която се възприема, че в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. по описа на ОСГТК, ВКС, не е бил разгледан въпросът при какви условия и кога настъпва перемпцията. Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение /но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете/, а перемпцията не го изключва – обратното, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител трябва да образува новото искане в ново, отделно изпълнително дело, тъй като старото вече е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделно дело и с това са нарушени канцеларските правила по водене на изпълнителните дела. С оглед възприемането на цитираната практика, съдебният състав намира, че ирелевантно в конкретно разглеждания случай е дали в спорния период е налице период от две години по воденото срещу З. Т. ИД, в който да не са били извършвани изпълнителни действия, респ. дали са предприемани такива след евентуално перемиране на делото. Предвид осъществяването на горепосочените изпълнителни действия съдът приема, че считано от 01.12.2014 г. до датата на сезиране на съда – 13.06.2023 г., а и до приключване на съдебното дирене в настоящата съдебна инстанция – 01.11.2023 г., не е изтекла предвидената в закона петгодишна погасителна давност, тъй като същата е била многократно прекъсвана в посочения период. Следва да се отбележи, че за така формирания извод на съда ирелевантно е дали в процесната хипотеза за приложими ще се счетат постановките на ППВС № 3/1980 г. или тези на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. по описа на ОСГТК, ВКС, доколкото и в двата случая съдът установява извършването на множество изпълнителни действия в периода 2014 г. - 2023 г., които осуетяват погасяването по давност на сумите по изпълнителния лист от 26.01.2011 г.

За неоснователни съдът счита доводите на ищеца, че извършените от него доброволни частични плащания по ИД не са от естество да прекъснат погасителната давност. Напротив, извършените по ИД частични плащания в периода м.07.2014 г. – м.12.2014 г., съпроводени с нарочно адресирани до ЧСИ молби от длъжника, обективиращи волята му за разсрочено плащане на задълженията по делото, според настоящия състав имат значение на признание на дълга. Независимо от изложеното и с оглед конкретиката на разглеждания казус, следва да бъде отбелязано, че дори и плащанията да не бъдат зачетени като действия, прекъсващи давността, това обстоятелство не би променило крайния извод на съда за неоснователност на предявения иск по чл. 439 ГПК. Това е така, тъй като и при възприемане на датата 01.02.2014 г. /сочена от ищеца най-ранна дата на перемиране на ИД/ за начална дата на погасителната давност, установените по-горе изпълнителни действия по ИД № през 2015, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2023 г. на самостоятелно основание са осуетили погасяването на вземанията по давност.

При горните мотиви съдът намира иска с правно основание чл. 439 ГПК за неоснователен.

Относно разноските

При този изход на делото право на разноски имат ответника по делото. В случая, последният не е ангажирал доказателства за реално сторени такива, поради което разноски не следва да му се присъждат.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **З. П. Т., ЕГН *******, срещу „.....5, със седалище и адрес на управление: гр. отрицателен установителен **иск с правно основание чл. 439 ГПК** за признаване за установено в отношенията между страните, че не подлежат на принудително изпълнение **поради погасяването им по давност** вземанията по изпълнителен лист от 26.01.2011 г. по ч. гр. д. № 56285/2010 г. по описа на СРС, ГО, 30 състав, издаден в полза на“ АД, ЕИК вземанията по които са били прехвърлени в полза на „.....“ ЕООД с договор за цесия от 31.08.2018 г., съответно за сумата от 18 502,04 лева – дължима главница по договор за кредит без обезпечение от 29.11.2009 г., сумата от 1 354,01 лева – договорна лихва за периода 27.02.2010 г. – 17.11.2010 г., сумата от 71,96 лева – наказателна лихва за периода 27.02.2010 г. – 17.11.2010 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата за периода от 18.11.2010 г. до окончателното плащане, както и за сумата от 1 176,83 лева – съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____